

Annamária Regulyová

*Múzy
Duše*

Cesta.
Z mesta.
Celkom sám.
Vidí ju, stojí tam.
V daždi.
Dráždi.
V hlave vír.
Telo zvádza boj,
rozum kričí stoj.
Ona šepká pod',
no on radšej odíd', chod'.
Pohľad na ňu,
zlosť.
Viac už nechce,
dost'.
Zbohom slečna **minulosť**.

Po oblohe letí krdel' čiernych vrán,
na krídlach si nesie mnoho úderov i rán
minulosti, časov dávnych,
spomienok z tých chladných rán.
Rovnaké sa všetky zdajú,
tajomstvá však ukrývajú
vo výšinách korún stromov,
tam, kde majú oni domov.

Aj **Pudia** sa zdajú rovní, no každý je iný,
jeden krôčik mimo cesty, hneď ťa každý viní.
Odpúšťajme druhým viny,
nesúd'me ich bez príčiny.
Či z ľadu je srdce v hrudi
a človek len svetom blúdi?
Potom v žilách prázdno prúdi,
svet bez lásky lásku súdi.

Jeden pohľad môže všetko zmeniť,
no musíš to byť Ty, ktorý ho chce meniť.
Srdcia spolu lietali si svetom,
srdce moje stráca sa však
v kvante lúčnych kvetov.
No som vd'ačná
za tie mračná,
za slnečné lúče,
od truhlice citov kľúče.
Za mesačné pláne,
nebolo to v pláne,
zrazu sa však hráme
v chladnom zimnom ráne,
meníme sa stále.